

Đọc Kinh, sám hối có linh nghiệm hay không?

Đọc Kinh, sám hối có linh nghiệm hay không? Tỳ kheo Chánh Minh Những lời Kinh tụng có linh nghiệm hay không? Sám hối có hết tội không? Làm sao để biết có sự linh nghiệm khi chúng ta tụng Kinh hoặc sám hối? Nếu những lời Kinh tụng chính là những bài Kinh do chính Đức Phật thuyết giảng (Giáo Pháp), khi chúng ta tụng, có nghĩa là chúng ta trùng tuyên hay lập lại. Trùng tuyên lời của Đức Phật hay của những vị Thánh Tăng giảng dạy, trước tiên là chúng ta có phước. Sám hối không có nghĩa là hết tội nhưng nó có mãnh lực làm cho tâm mình thanh thản, nhẹ nhàng vì vậy nó giúp ngăn hay chận bớt những ác nghiệp mà mình đã tạo ra. Thí dụ trường hợp vua A Xà Thế, khi sám hối việc cấu kết với Đề Bà Đạt Đa để giết cha mình, thì tâm cứ bức rức ăn năn khiến ông không chợp mắt được, nhưng sau khi ông đã thực hành sám hối, thì ông ngủ được yên. Điều này có nghĩa là năng lực sám hối đã giúp an tâm của ông và đồng thời ngăn chận bớt những mãnh lực của ác nghiệp. Tuy nhiên, lời Kinh an lành hoặc năng lực sám hối nó chỉ có tác dụng tùy thuộc vào ba điều kiện sau: 1. Ác nghiệp chưa trở quả. Đây là điều mà chúng ta phải cần phải lưu ý. Dù có tụng hàng ngàn, hàng vạn bài Kinh có năng lực như thế nào đi chăng nữa, nhưng một khi ác nghiệp đến lúc chín muồi và trở quả thì cũng đành chịu. Trường hợp vị thiện nam Mahā Kāla là một ví dụ điển hình. Mahā Kāla đã đắc quả Dự lưu, thọ trì bát quan trai giới tốt đẹp, tuy nhiên do ác nghiệp ở quá khứ vu khống cho người khác trộm cắp để chiếm đoạt vợ người, và cũng do quả trở nên ông bị đánh chết tại bờ hồ khi đi súc miệng [1]. Ngay cả với giòng Thích Ca, khi ác nghiệp đến thời trở quả thì chính Đức Phật cũng đành chịu. Trong chuyện vua Vidūdbha trả thù giòng họ Thích Ca [2], Ngài chỉ cần ba lần thôi, cần là khi ác nghiệp chưa tới, đến khi đúng thời trở rồi thì cũng chịu. 2. Những lời Kinh tụng tức là những lời an lành, những lời sám hối chỉ có tác dụng khi tâm không phiền não, nếu tâm bị phiền não hoặc ái dục chi phối thì tuy miệng tụng mà tâm cứ lo âu, sầu muộn, bồn chồn khó chịu, cứ nhớ tưởng tới những chuyện gì khác thì cũng chẳng khác gì trường hợp con công tụng bài kinh Hộ Kinh, suốt bảy trăm năm tụng bài Kinh này nó không bị bắt, mà chỉ một lần vì phiền não nhớ tiếng con công cái gáy, vậy mà bữa đó khi tụng Kinh nó bị thợ săn bắt. 3. Tụng kinh hay sám hối chỉ có năng lực khi tâm bình an tức là tâm không bị phóng dật, tâm an trú trong lời Kinh đó, hoặc lời sám hối đó. Nếu miệng tụng hoặc nói lời sám hối mà tâm không nhớ mình đã phạm lỗi cái đó hay không, hoặc tụng Kinh theo thói quen, theo trí nhớ, tụng không sai nhưng không an trú tâm ở trong bài Kinh, thì năng lực của sự tụng Kinh hoặc sám hối cũng không có được. Vì vậy, tụng Kinh, sám hối có linh nghiệm hay không cũng tùy trường hợp. Trong thực tế có những người bệnh nhờ chư tăng đến tụng kinh thoát khỏi tử thần cũng có. Có một câu chuyện thật, có một vị cư sĩ thuần thành, có con bị bệnh sắp chết, ông thỉnh Chư Tăng các vị Trưởng Lão ngày xưa như Ngài Phật Lạc, Ngài Tịnh Sự đến tụng kinh nhờ đó con ông đã thoát khỏi nguy hiểm và được sống tồn tại đến hôm nay. Theo: dieuphap.com Chuyển biên: Minh Hạnh Biên tập: Tuệ Đăng Chú thích: [1] Mahā Kāla Bị Giết Điều ác tự mình làm... Phật dạy câu trên tại Kỳ Viên liên quan đến một cư sĩ tên là Mahā Kāla đã đắc quả Dự lưu. Vào ngày thứ tám trong tháng, Mahā Kāla tự mình thọ trì bát quan trai giới, và ở lại tinh xá suốt đêm nghe pháp. Có vài tên trộm sau khi ăn hàng, khua vang đồ đạc làm chủ nhà thức dậy rượt đuổi. Chúng ném hết của đã lấy rồi phân tán mạnh ai nấy chạy. Một tên lọt vào tinh xá vào lúc sáng sớm, ném món đồ trước mặt Mahā Kāla đang rửa mặt bên bờ ao, rồi chạy mất. Chủ nhà chẳng thấy tên trộm đâu, chỉ thấy cư sĩ với tang vật, hét vào mặt anh: - Té ra anh là người xông vào nhà tôi ăn trộm đấy hử! Vậy mà anh làm như suốt đêm đã nghe pháp đấy! Anh không kịp thốt lời nào đã bị đánh tới tấp đến chết. Họ bỏ xác anh trên đường rồi đi mất. Sáng sớm các Tỳ-kheo trẻ và Sa-di ôm bình rời tinh xá đi lấy nước, thì phát hiện xác chết của cư sĩ. Họ đến thưa chuyện với Thế Tôn: - Cư sĩ đã ở lại suốt đêm để nghe pháp và bị chết thảm như thế, thật ngược với công lao của anh! Phật bảo: - Quả đúng như vậy, này các Tỳ-kheo! Cái chết của Mahā Kāla không chính đáng nếu chỉ xét kiếp hiện tại này. Nhưng so với các nghiệp ác đã gây ở kiếp trước thì không oan uổng. Và Ngài kể: Chuyện quá khứ Người Lính Và Người Có Cô Vợ Đẹp Thật xa xưa ở một làng ven biên giới thuộc xứ của vua Ba-la-nại, một băng trộm thường phục kích khách đi đường tại lối vào rừng. Vua phải chốt một người lính tại đó, và tùy thời người lính sẽ hộ tống khách vào rừng rồi trở ra. Ngày kia có hai vợ